

Sygn. akt VIII Pz 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: Teresa Kalinka

Sędziowie: Jolanta Łanowy(spraw.)

G. Ł.

po rozpoznaniu sprawy w dniu 20 maja 2015 w G.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie I. W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o przywrócenie do pracy, o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

na skutek zażalenia powódki I. W.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 stycznia 2015 *sygn. akt* VI P 390/13

p o s t a n a w i a:

Oddalić zażalenie

(-) G. Ł. (-) Teresa Kalinka (-) Jolanta Łanowy(spraw.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił wniosek powódki w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia.

Zażalenie na postanowienie wniosła powódka. Zarzuciła :

1. Naruszenie art. 753(1) kpc i art. 753 kpc polegająca na uznaniu, że wyłączają one a nie rozszerzają tylko sposób zabezpieczenia przewidziany w art. 730 i nast. kpc, podczas gdy treść tego przepisu, z zwłaszcza użycie słowa może, wskazuje że w sprawach wymienionych w tych przepisach, jest to tylko dodatkowy sposób zabezpieczenia alternatywny wobec powszechnie przewidzianego w art. 730 kpc,
2. Błędne przyjęcie, że wniosek zmierza do zaspokojenia roszczenia i narusza przepis art. 731 kpc a w szczególności, że omija podjęcie pracy u powoda co warunkuje w wyroku przyznanie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, podczas gdy wniosek ten nie zmierza do zaspokojenia roszczenia.

Powołując się na powyższe powódka wniosła o uchylene zaskarżonego postanowienia i wydanie postanowienia przy uwzględnieniu wniosku o zabezpieczenie.

Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. zważył co następuje:

Zażalenie powódki nie jest uzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone postanowienie jest trafne i odpowiada prawu. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację Sądu I instancji, wobec której zarzuty skarżącej są nieuzasadnione.

Chybiony jest zarzut skarżącej o naruszeniu przez Sąd I instancji przepisu art. 753(1) kpc i art. 753 kpc. Sąd Rejonowy słusznie, wbrew zarzutom, dokonał oceny przedmiotu zabezpieczenia w kontekście cyt. przepisu art. 753(1) kpc.

Wskazać bowiem należy na wstępie, iż zgodnie z zasadą określoną przepisem art. 731 kpc zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Reguła, że zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, wynika z funkcji postępowania zabezpieczającego, która polega na udzielaniu ochrony prawnej o tymczasowym charakterze. Odmienność ochrony prawnej udzielanej w postępowaniu zabezpieczającym wyraża się także w tym, że jest to ochrona o innej treści niż w postępowaniu rozpoznawczym, a orzeczony sposób zabezpieczenia różni się od treści obowiązku nałożonego na obowiązane w merytorycznym orzeczeniu. W doktrynie przyjmuje się, iż zasada ta bez zastrzeżeń powinna odnosić się do tych przypadków, w których celem zabezpieczenia - zgodnie z tradycyjnym podejściem - jest zapewnienie egzekucyjnej wykonalności przyszłego orzeczenia.

Utrzymanie tej zasady nie jest jednak możliwe w przypadkach, w których celem zabezpieczenia jest prowizoryczne zaspokojenie wierzyciela. Przykładem jest zabezpieczenie roszczeń o alimentacyjnym charakterze. Z art. 753 (i dalsze) wynika jednoznacznie, iż zabezpieczenie w sprawach o alimenty może polegać na zobowiązaniu obowiązane do zapłaty uprawnionemu jednorazowo lub okresowo określonej sumy pieniężnej. Chociaż więc brak jest jeszcze zasądzenia alimentów, uprawniony już otrzymuje to, co będzie mu się ewentualnie należeć na podstawie przyszłego wyroku. Zatem nie o zapewnienie wykonalności wyroku tu chodzi, lecz o natychmiastowe, chociaż prowizoryczne zaspokojenie wierzyciela. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 753¹. § 1. kpc - przepis art. 753 kpc stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia roszczeń o wynagrodzenie za pracę. Z art. 753 § 1 kpc wynika, że podstawą zabezpieczenia we wszystkich przypadkach wymienionych w art. 753¹ § 1 kpc jest uprawdopodobnienie istnienia roszczenia. Jeśli chodzi zaś o drugą podstawę zabezpieczenia, o której mowa w art. 730¹, kpc czyli interes prawny, to jego uprawdopodobnienie nie zawsze jest wymagane.

W przypadku bowiem zabezpieczenia roszczeń o dostarczanie środków utrzymania wymienionych w pkt 1, a także roszczeń o wynagrodzenie za pracę, jak wynika z art. 753¹ § 3, wykazywanie interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia nie jest wymagane. Potrzeba nowacyjnego zabezpieczenia wynika bowiem z samego charakteru roszczenia.

W sprawie przedmiotem pozostaje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy a nie samo wynagrodzenie za pracę. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż nie są to tożsame roszczenia.

Odmienności te wskazują, iż wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie jest objęte dyspozycją art. 753(1) kpc, a zatem w przypadku zabezpieczenia tego roszczenia zastosowanie mają ogólne reguły cyt. w. Powódka winna zatem uprawdopodobnić roszczenie oraz wykazać interes prawny w zabezpieczeniu. Powódka upatruje interesu prawnego w fakcie, iż zakład jest na etapie likwidacji co może ją ostatnie pozbawić zaspokojenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego wnioski o zabezpieczenie w takiej postaci zmierza do zaspokojenia powództwa chodzi bowiem o zasądzone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy warunkowane podjęciem pracy. Roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy ma charakter akcesoryjny wobec roszczenia o przywrócenie do pracy.

Pracownik może wystąpić jednocześnie z tymi roszczeniami. W takim jednak przypadku zasądzenie wynagrodzenia może nastąpić tylko pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia.

Zgodnie z art. 786 k.p.c., jeżeli obowiązek wypłaty wynagrodzenia zasądzonego w orzeczeniu przywracającym do pracy jest uzależniony od podjęcia przez pracownika pracy, klauzulę wykonalności w części dotyczącej tego wynagrodzenia nadaje się po stwierdzeniu, że pracownik podjął pracę. Odsetki od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy należy również zasądzać warunkowo od dnia podjęcia pracy, z tą bowiem chwilą roszczenie staje się wymagalne.

Ponadto, obowiązek nadania z urzędu rygoru natychmiastowej wymagalności w części nieprzekraczającej pełnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę, jaki wynika z art. 477² § 1 k.p.c., nie dotyczy wynagrodzenia pracownika zasądzonego warunkowo w wyroku przywracającym go do pracy. Możliwe jest wystąpienie z roszczeniem o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy także odrębnie, już po prawomocnym przywróceniu do pracy. Wówczas przesłanką uwzględnienia powództwa o takie wynagrodzenie jest stwierdzenie podjęcia pracy w wyniku prawomocnego przywrócenia do pracy (zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia pracy) w terminie 7 dni od przywrócenia do pracy. Okres pozostawania bez pracy jest już wtedy pewny (zamknięty) i jest równy okresowi od rozwiązania umowy o pracę (upływ okresu wypowiedzenia) do reaktywowania stosunku pracy, do jakiego dochodzi w dniu zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia pracy. Datą końcową okresu pozostawania bez pracy nie jest w tym przypadku data prawomocności wyroku przywracającego do pracy, ale znana już sądowi orzekającemu data zgłoszenia gotowości do pracy. Przy czym podjęcie pracy w wyniku przywrócenia do pracy jako warunek nabycia prawa do wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy należy rozumieć nie jako faktyczne podjęcie pracy, lecz w znaczeniu prawnym. Polega ono na zgłoszeniu gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy (art. 48 § 1 k.p.) i faktycznym okazaniu tej gotowości, jeżeli jest to obiektywnie możliwe. Powódka nie uprawdopodobniła roszczenia.

Ponadto słusznie w okolicznościach niniejszej sprawy przyjęto, iż wniosek o zabezpieczenie nie jest uprawdopodobniony, gdyż kwota wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy została powódce zasądzona, ale nie wykazała ona, iż zgłosiła gotowość do pracy. Przy czym na tym etapie postępowania nie jest to jeszcze możliwe, co dodatkowo czyni wniosek nieuzasadnionym.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji po myśli art. 397 par. 2 kpc w zw. z art. 385 kpc.

(-) G. Ł. (-) Teresa Kalinka (-) Jolanta Łanowy(spraw.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia